

vil betyde. Man har her paatænkt at indføre Lovregler, der forbyder at stifte Servitutter, naar de ikke kommer ind under Vej- og Færdselsrettigheder eller vedrører Anlæg af Ledninger til Vand, Gas, Elektricitet m. v. Det behøver ikke nogen nærmere Paaavisning, at en saadan Lovgivning vilde være en fuldstændig Umulighed. Hvis man overhovedet vil ind paa Afskaffelsen af Servitutter, kan det udelukkende gøres paa den Maade, at man tager ganske bestemte Servitutter frem og siger: Servitutter af den og den Art afskaffes. Man kan umulig gøre det paa den Maade, at man afskaffer Servitutter sammen med Grundbyrder i al Almindelighed med Undtagelse af nogle enkelte. Det vilde være en Umulighed selv efter et ganske nøjagtigt Studium af opregne alle de Servitutter, som er paalagte Landets forskellige-Ejendomme; men naar man her vil forbyde at paalægge stedsevarende Grundbyrder og derunder medtager Servitutter, idet man forfuser Grundbyrder og Servitutter, kommer man ind paa at ophæve saadanne Servitutter som f. Eks. Villaservitutter. Det forbydes at sælge Ejendomme med den „Grundbyrde“, som man kalder det, at der paahviler Villaservitut. Man behøver blot at tænke paa, hvad det vilde betyde for København og Omegn, hvis man ophævede Bestemmelserne om fælles Lysning og Tværmaal. Man er her kommet ind paa et Punkt, som man ikke har været i Stand til at mestre, og jeg har i Udvalget advaret mod at komme ind paa noget som helst, der lignede en Afløsning af alle Servitutter; thi i Løbet af ganske kort Tid vilde hele Landet være i eet Vilderede, naar man kom ind paa en Ting som denne. Naar jeg tager Ordet her, er det for yderligere at indskærpe, hvad jeg den Gang sagde i Udvalget; og ganske særlig vil jeg henvende min Udtalelse til den højtærede Landbrugsminister og sige til ham, at det er ganske nødvendigt at være yderst forsigtig med en hvilken som helst Sammenblanding af Grundbyrder og Servitutter. Som jeg før bemærkede, er det en Hvepserede at stikke Haanden ind i, og vil Ministeren stikke sin Haand i den, faar han den ud i en saadan Tilstand, at han aldrig mere vil være i Stand til at skrive en Paragraf om Servitutter og Grundbyrder.

Hegelund-Lange: Det var jo ikke Lovforslaget, den sidste ærede Taler (Harboe) polemiserede imod, det var en Passus i Betænkningen, en Henvisning til en mulig Fremtid. Jeg betragter derfor disse Bemærkninger som udelukkende eller hovedsagelig rettede til den højtærede Minister.

Men den Tid vil komme, dersom der kommer et Forslag af saadan Art, da det ærede sidst talende Medlem vil kunne faa Lejlighed til at fremføre sine juridiske Betæneligheder, og saa bør han ikke nære Tvivl om, at man vil tage alt rimeligt Hensyn til hans juridiske Indsigt og den Argumentation, han til den Tid kan føre frem. Netop fordi vi var klare over, at her var et stort og vanskeligt Spørgsmaal, blev Udvalget til sidst enigt om ikke at søge videre frem, end man i Øjeblikket kunde bunde, men med forholdsvis smaa Ændringer at søge det Lovforslag gennemført, som efter vor Mening i saa høj Grad hastede.

Det konservative Folkepartis Ordfører (Sporon-Fiedler) gentog i alt væsentligt den Argumentation, som i sin Tid i Landstinget blev fremført fra konservativ Side. At genoptage en vidtløftig principiel Debat herom vilde vistnok være frugtesløst; men jeg vil dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der var mere Konsekvens i hans Partifællers Stilling i Landstinget end her. I Landstinget var der en konservativ Mand, som stod op — det var Hr. Hey — og sagde, at nu havde han gentagne Gange i sin Medlemstid hørt Folk staa op og erklære, at det og det var stridende mod Grundloven, men aldrig havde han oplevet at se, at der stod en Mand bag ved Ordene; derfor vilde han nu opfordre Grev Knuth til denne Gang at vise, at der var en Mand bag Ordet og belægge sin Overbevisning om Forslagets Grundlovsstridighed med at søge Domstolernes Afgørelse. Det erklærede Grev Knuth, at han agtede at gøre. Det var dog en principiel Holdning og et bestemt Standpunkt, men at staa op, som den konservative Ordfører gør her i Dag, og gentage disse stærke Ord om Lovforslagets Grundlovsstridighed og saa ende med at sige, at man svarer: Stemmer ikke, synes jeg er en mindre principfast, en mindre — for at bruge Heys Udtryk — mandig Holdning. Anser man et Forslag for grundlovsstridigt, bør man vise Mod og Mandshjerte og stemme derimod. (*Justitsministeren (Zahle):* Hvad har Hr. Knuth gjort?) Det vil Tiden vise. Han har lovet i hele Landstingets Paahør, oven i Købet lovet en Mand af sit eget Parti, at staa som en Mand ved sit Ord, og jeg finder mig ikke berettiget til at tvivle om, at han vil gøre det, i Særdeleshed da jeg formoder, at Forholdet endnu ikke er blevet saadant, at han er tvunget til at søge Domstolernes Afgørelse i denne Sag.

Jeg skal endnu kun gøre en enkelt Bemærkning i Tilslutning til, hvad Ordføreren (Mads Larsen) fremførte med Hensyn til